

Vtáčnik – 20.august 2013, ut.

Dva roky práce na diplomovke, ktorá sa výrazne zintenzívnila v posledných mesiacoch, sú za mnou. Konečným termínom pre odovzdanie bol 12.august, po ktorom sa presúvam na Slovensko, aby som si užil aspoň krátke „prázdniny“. Hoci počasie nie je úplne podľa mojich predstáv, predsa len som sa rozhodol podniknúť aspoň výlet do hôr. Záujem pridať sa prejavil aj Mišo Lauko, s ktorým sme na túre boli naposledy pred niečo viac než rokom^[1]. Krucifix, ten čas letí hrozným tempom...

V Lužiankach som Miša vyzdvihol pred siedmou. Obloha je zrána ešte jasná, no cestou na východ pribúda oblačnosti, ktorá napokon zaťahuje nebo nad celým územím Slovenska. Pozitívom je, že nie je tak ukrutne teplo ako v bežný augustový deň, no zrejme dnes môžeme očakávať aj nejakú tú „sprchu“. Cieľom dnešnej túry je Vtáčnik, východiskom obec Prochot (542 m.n.m.), teda nahor pôjdeme netradične z južnej strany.

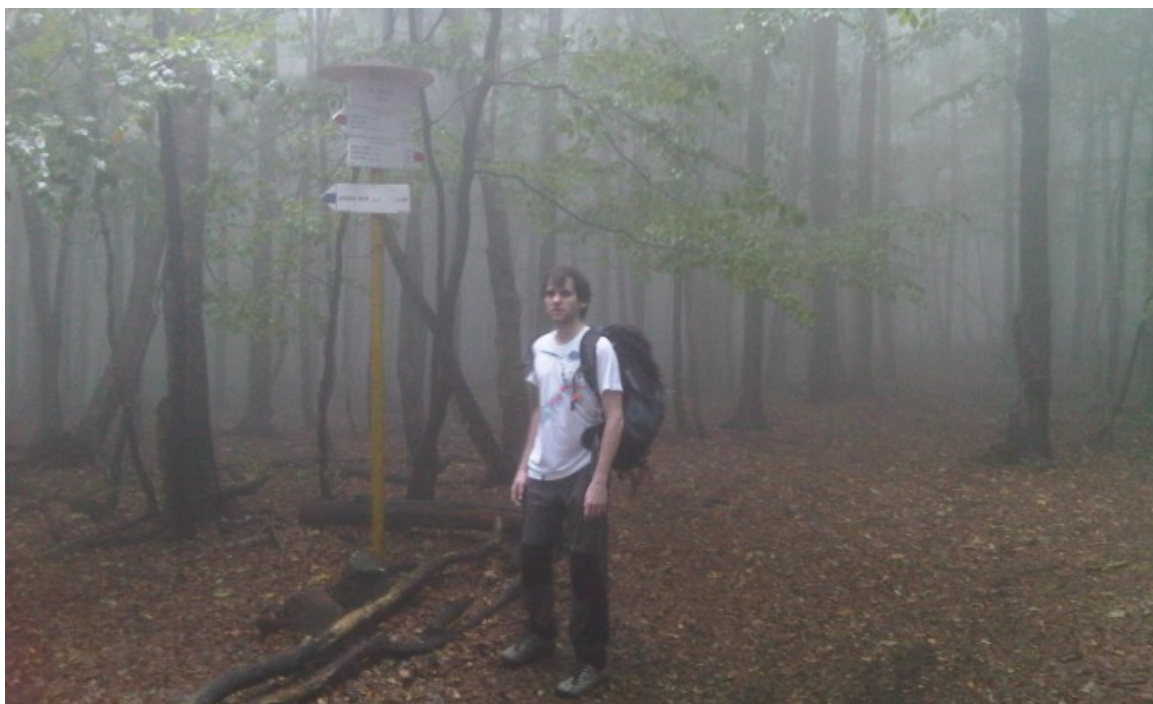

Raňajšie stúpanie rúbaniskom nad Prochotom.

Auto nechávame zhruba v strede rozľahanej dediny, na nevelkom parkovisku pri ObÚ. Vyrážame okolo štvrtí na deväť. Pomerne prudko stúpajúcou asfaltkou postupujeme ešte hodný kus od okraja obce. Než z nej schádzame na turistický chodník, chvíľu „meditujeme“ ako ďalej – značenie nie je úplne jednoznačné. Napokon kráčame priamo nahor, čerstvo vyjazdenou lesnou cestou naprieč rúbaniskom. Na jeho hornom konci sa nakrátko skladáme pri zvalených kmeňoch a pauzujeme. Nato vstupujeme do lesa a vnárame sa do čoraz viac hustnúcej hmly. Prudké stúpanie vlhkým lesom nás o trištvrte na desať privádza na rázcestie Tri chotáre (1150 m.n.m.), ležiace na hlavnom hrebeni. Na hrebeni pokračujeme miernym stúpaním až pod vrchol Vtáčnika, kde musíme zdolať ešte jeden prudký výšľap. Cez hmlu vidieť iba na pár krokov, začína poprchať.

Na vrchole (1346 m.n.m.) sa ocitáme tesne pred jedenástou. Počasie je dosť nevlúdne, bez šance na skoré zlepšenie. Dávame si iba krátku pauzu na občerstvenie, zapisujeme sa do vrcholovej knihy a zostupom pokračujeme na rázcestie Pod Vtáčnikom, odkiaľ sa dávame po zelenej smerom na Klák. Lesom zbiehame k Partizánskej chate nad Ivanovým salašom, kde

zhruba o pol dvanástej krátko pauzujeme.

Mišo na rázcestí Tri chotáre (1150 m.n.m.). V lese vládne hustá hmla.

Z možností, ako sa vrátiť nazad do Prochotu, máme iba jednu, ktorá by nebola príliš veľkou obchádzkou. Od Partizánskej chaty, resp. Škuratky (ako to miesto nazývajú tunajší) pokračujeme bez značky lesnou cestou, vinúcou sa traverzom južným svahom Vtáčnika. Zakrátko míňame vodopád na Pokútskom potoku, ktorým je vzhľadom na okolitú bujnú vegetáciu dosť nevýrazný. Obďaleč prehadzujeme pár slov s lesníkmi, zvažajúcimi pováľané stromy. Z lesa zakrátko prechádzame do lúk, kde strácame orientáciu. Mali by sme sa napojiť na žltú značku, ktorej však niet. Volíme teda zostup jednou z lesných ciest; správnosť tejto varianty nám vzápätí potvrdila aj miestna rodina, ktorú stretávame o niečo nižšie.

Čosi ako poludňajšiu pauzu si dávame na rázcestí Gronštole (909 m.n.m.) tesne po jednej. Pri

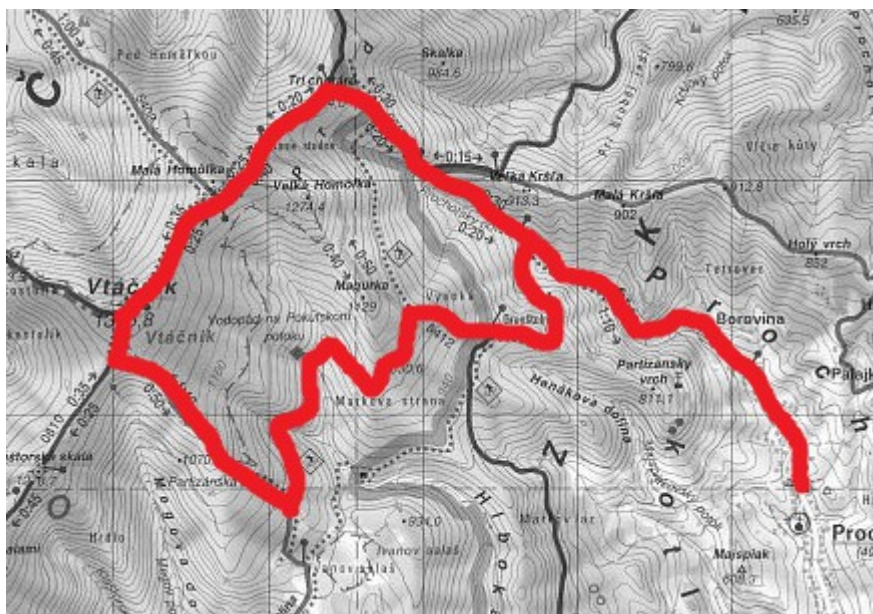
lesníckej chatke sa nachádzajú aj drevené lavičky, takže sa môžeme pohodne zložiť. Počasie sa medzičasom mierne zlepšilo, zostupom sme sa dostali z hmly, mrholenie ustalo a z oblačnosti zastierajúcej oblohu tu a tam vykukli lúče slnka.

Vľavo: Roland na vrchole Vtáčnika (1346 m.n.m.).

Z Gronštolní kráčame opäť po asfaltke – tá nás po chvíli privádza nazad k rúbanisku, ktorým sme ráno stúpali nahor. Túru končíme krátko pred pol treťou, teda pomerne skoro. Mišo má však po dlhej odmlke dosť. Na mňa únava dolieha počas jazdy nazad, takže v Novej Bani si dávame krátku šoférsku pauzu na kávu.

Účastníci – Michal Lauko, Roland Nádaskay

Počasie – zamračené, mrholenie až slabý dážď, mierne veterno, neskôr postupne ubúdanie oblačnosti, tepl. 25°C

[1] http://www.thk.sk/turist/strazov_vrchy_jul_2012_2.htm

© Text: Roland Nádaskay, Foto: Roland Nádaskay

www.thk.sk, 2015